

ранени войници. Много свѣтъ гине, момчето ми. Като отбрулени круши падатъ сиротинкитѣ. Сърдцето ми се кжса...

— Нѣма такъвъ манастиръ, дѣдо Ненко.

— Какъ тъй да нѣма?

— Презъ лѣтото азъ ходихъ по ония мѣста и минахъ презъ Пжтеле. Бѣлъ манастиръ на езерния брѣгъ не видѣхъ. Ако имаше такъвъ манастиръ съ желѣзенъ кръстъ, който лѣкува — щѣха да ми го покажатъ.

— Има, синко, има, но ти не си го видѣлъ. Голѣмъ бѣлъ манастиръ, съ златни кандила предъ разпятието. Боленъ човѣкъ влѣзе ли вжтре, здравъ излиза. Ако не ма зѣмнешъ въ автонобила — пешкомъ ща потегля. Вдънъ македонската земя. Ща го намѣря азъ тозъ манастиръ...

Очитѣ на стареца заблещукаха като две сини звезди.

